

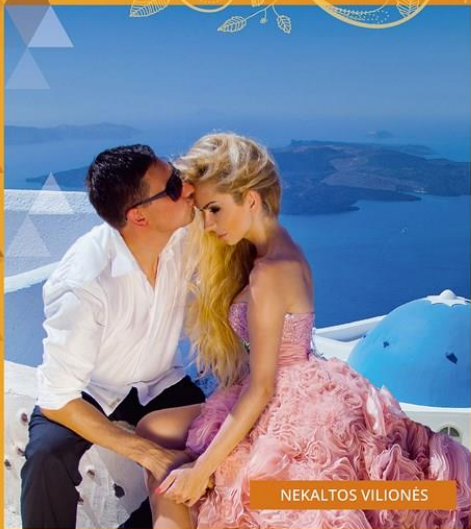
Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

MICHELLE SMART

Graiko mylimoji

2020 balandis—birželis

NEKALTOS VILIONĖS

Michelle Smart

**GRAIKO
MYLIMOJI**

Romanas

Versta iš Michelle Smart,
The Greek's Pregnant Cinderella, 2019
© Michelle Smart, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0593-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Tabita Brigstok nustūmė vežimėlį į skalbyklą, o krūvas nešvarios patalynės ir rankšluosčių, surinktų iš kambarių, kuriuos visą rytą tvarkė, sumetė į baltą murziną dubenį, tada palikusi skalbinius nuvažiavo koridoriumi toliau į sandėliuką, kur užrakino vežimėlį kartu su kitais.

Jos rankos buvo raudonos, maudė, bet neturėjo laiko bėgioti į kambarį pasitepti losjonu – nuo jo kartais peršėdavo mažiau. Personalo kambariai kitame viešbučio gale, už gerų penkiolikos minučių kelio.

Ji užlipo laiptais ir nuėjo į pirmo aukšto koridoriaus galą. Iš įpratimo pasibeldė į duris, bet paskui atsirakino savo pagrindiniu raktu.

– Sveiki, ponია Kaulter, – linksmiai pasilabino įėjusi į prabangų kambarį. – Kaip jaučiatės? Atleiskite, kad negalėjau užsukti anksčiau, bet prireikė mano pagalbos antrame aukšte.

Aštuoniasdešimt trejų ponია Kaulter buvo seniausia Basinų rūmų viešbučio Vienoje viešnia ir gyveno čia jau tris mėnesius. Vargšėlę paguldė virusas ir ji jau dvi savaites nesikėlė iš lovos. Tabita dėl senutės nerimavo ir radusi

laiko vis kyštelėdavo galvą pažiūrėti, ar viskas gerai. Laimei, per pastarąsias dvi dienas ponias Kaulter gerokai sustiprėjo, o šiandien buvo atsikėlusį ir apsirengusį, valgė priešpiečius prie staliuko, stovinčio šalia lango su vaizdu į plačius dvaro laukus.

Ponias Kaulter nusišypsojo, po dviejų savaikių ligos smagiai sužibo jos akys.

- Jaučiuosi daug geriau, ačiū. Ir dėkoju, kad pasiūntei Melanę manęs pažiūrėti.

- Man nesunku. Atnešiau vitaminų, kurių prašėte.

Tabita ištraukė iš rankinės nedidelį plastiko maišelį ir padėjo ant stalo.

Gumbuota, artrito sužalota ranka uždengė jos delną.

- Tu mano angelas. Ar prisėsi išgerti su manimi puodelio arbatos?

Tabita turėjo dvidešimtį minučių pietums, tad priėmė pasiūlymą ir atsisėdusi įpylė joms abiem gėrimo iš kaulinio porceliano arbatinuko.

Po šešių sunkaus fizinio darbo valandų atsikvėpti labai malonu. Viešbutyje visi susijaudinę. Savininkas, graikas Džianas Basinas, sukvieta šį vakarą pasaulio elitą į maskaradą.

Tabita jį jau pamatė. Buvo tik ką baigusi valyti kambarį ir stūmė vežimėlį koridoriumi, kai jis praėjo pro šalį. Širdis suspurdėjo išvydus, bet, kaip paprastai, Džianas beveik nė nedirselėjo į jos pusę.

Tabita čia dirbo jau penkis mėnesius, bet vos kelis kartus buvo mačiusi našlį milijardierių, pasak gandų, kilusį iš Graikijos karališkos giminės. Kasino dvaro viešbutis tebuvo maža jo imperijos dalis. Kai pasivargindavo atvažiuoti į Vieną, galėjai aiškiai jausti personalo susižavėjimą ir baimę. Viešbutis kadaise buvo karališkieji rūmai, o dabar laikomas vienu geriausių Europos viešbučių, žinoma, kainos atitinkamos. Tikra sėkmė čia dirbti, bet jei bus nuspręsta, kad jos darbas netenkina, kyla didelė rizika būti atleisti.

Tabita negalėjo sau leisti netekti darbo ir net nenumanė, ką tokio turi Džianas, kad kaskart jį išvydus mintys susipainioja, o pilve atgyja būrys drugelių. Ji gyveno viešbutyje, todėl be darbo taptų benamė. Atlyginimas čia buvo aukštesnis nei senajame darbe – mažame angliškame viešbutuke, arbatpinigiai irgi kartais būdavo itin dosnūs, bet, net ir dirbdama visus įmanomus viršvalandžius, ji nepajėgė susitaupyti pakankamai, kad įmokėtų pradinį įnašą už

būstą.

Tik tiek norėjo. Savo būsto. Namų, kur jaus-
tųsi saugi. Namų, kurių iš jos niekas negalėtų
atimti.

- Taip ir maniau, kad užsuksi per priešpie-
čius, - tarė ponis Kaulter.

Tabita kilstelėjo antakius.

- Norėtumėte palošti kortomis? - abi moterys
dažnai jomis žaisdavo, kai pasibaigdavo Tabi-
tos pamaina.

- Mano galva vis dar apsunkusi, mieloji. Ne,
norėčiau pasišnekėti apie šio vakaro pokylį.

- Maskaradą?

- O yra ir kitas, apie kurį turėčiau žinoti?

Tabita nusijuokė:

- Tikiuosi, ne. Džiaugiuosi, kad gavau papil-
domų valandų, bet man tikrai reikia pertrau-
kos, kad atsigaučiau, jei kartais mus užgrius
dar vienas pokylis, - ji negalėjo sau leisti atos-
tų.

Ponios Kaulter akys šelmiškai sublizgo.

- Aš turiu bilietą į jį.

- Negali būti!

Bilietai į pokylį kainavo keturiasdešimt tūks-
tančių eurų. Kad galėtų pasinaudoti privile-

gija sumokėti tokią astronominę sumą, tave turėjo pakviesti. O kad pakviestų, reikia būti turtingam ir priklausyti pasaulio elitui. Vieša paslaptis, kad visos pakviestos vienišos moterys buvo iki trisdešimties, sklandė nepaneigti gandai, kad pokylį Džianas Basinas surengė norėdamas susirasti naują žmoną. Ponia Kaulter buvo turtinga, ji neseniai tapo našle, bet nepriklausė pasaulio elitui ir tikrai buvo peržengusi trisdešimties metų ribą.

- Kaip jį gavote?

Ponia Kaulter suraukė ir patapšnojo nosį.

- Dama turi paslapčių, mieloji.

Tabita dėl jos labai apsidžiaugė. Eiti į pokylį... Ji matė, kaip jam ruošiamasi, girdėjo šnabždantis, akivaizdu, kad maskaradas turėjo būti amžiaus įvykis.

- Ar man padėti jums susišukuoti, susitvarkyti nagus? Mano pamaina baigsis ketvirtą, todėl turėsiu laiko...

- Ne, mieloji. Bilietas tau.

- Atleiskite?

- Bilietą nupirkau tau.

Tabita akimirką neteko žado. Ji žiūrėjo į raukšlėtą senutę baltais plonyčiais plaukais, žibančiomis akimis ir svarstė, iš kur ji ėmė tokį

velnišką humoro jausmą. Juk tikrai juokauja. Kas gi išleistų keturiasdešimt tūkstančių už pokylio bilietą kambarinei?

Gumbuota ranka vėl uždengė jos delną.

- Tabita, - nuoširdžiai pasakė senutė. - Tu man netikėta laimė. Rūpinaisi manimi nuo pat atvykimo į Vieną ir dažnai aukodavai savo asmeninį laiką. Prižiūrėjai mane visą savaitę, o savanaudžiai mano vaikai nepasivargino patikrinti, kaip jaučiuosi. Tu dirbi iki devinto prakaito už grašius ir niekada nesiskundi. Tu - saulės spindulėlis tamsiame pasaulyje ir aš noriu parodyti tau savo meilę ir dėkingumą.

Tabita nurijo seiles. Saulės spindulėlis. Ji?

Vieninteliai tokius malonius žodžius jai kadaise kalbėjo tėtis ir močiutė iš tėvo pusės. Mylima močiutė mirė, kai Tabitai tebuvo septyneri, bet prisiminimai vis dar gyvi ir ryškūs. Ponios Kaulter akys žiba taip pat šelmiškai kaip ir Tabitos močiutės, abi senutės tokios pat švelnios. Tabita įtarė, kad kaip tik panašumas į močiutę pradžioje traukė prie senosios ponios, iš dalies pajuto jai tokį stiprų prierašumą.

- Bilietas mano vardu. Šį vakarą tu būsi Amelija Kaulter ir šoksi su gražuoliu vyru,

gurkšnosi šampaną, būsi ta, kuo esi gimusi.

Tabita sumirksėjo, ne tik dėl to, kad akis graužė ašaros, ketinančios prasiveržti, bet ir iš nuostabos.

Būsi ta, kuo esi gimusi?..

Pastaruosius ketverius metus ji iš visų jėgų stengėsi pamiršti prigimtines teises. Prisiminimai buvo per daug skausmingi. Todėl ji priimdavo kiekvieną naują dieną ir mėgino žiūrėti į ateitį.

Dabar Tabitos širdis suplakė smarkiau. Negi ponja Kaulter žino?

Spindinčios akys ją įdėmiai stebėjo. Jei ponja žino tikrąją Tabitos tapatybę, tai puikiai moka slėpti kortas.

Tačiau Tabita niekada tikrosios savęs neslėpė. Vienintelės pavardės iš jos pamotė nesugebėjo atimti. Atėmė visa kita: namus, išsilavinimą, pinigus, ateitį...

- Pažiūrėk mano spintoje. Eik, mieloji.

Kone linkstančiomis kojomis Tabita nuėjo į miegamąjį.

- Dešinėje pusėje, - šūktelėjo ponja Kaulter.

- Ko man ieškoti?

- Pamatysi.

Ir išties.

Už spintos durų, dešinėje ant bėgelio kabojo žemę siekianti ilga suknia, tarsi nužengusi iš pasakos puslapių.

Ištiesusi ranką mergina pirštais perbraukė prabangų audinį, akimis gėrė švelniai rožinius ir žalius audinius, papuoštus auksinių siūlų raštais, apsiuvinėtus brangakmeniais ir vos rausvomis rožėmis.

Aštuonioliktojo amžiaus princesė būtų apsidžiaugusi, galėdama užsivilkti tokią grožybę.

Ant lentynos virš jos buvo pora šviesiai auksinių aukštakulnių basučių ir net balta kaukė su aukso detalėmis ir auksinio apvado pakraščiais, gėlės formos rožinių plunksnų kuokšteliais ant kairiojo skruosto.

Virpančiais pirštais Tabita paėmė batelius ir susižavėjusi apžiūrėjo.

Kaip tik jos dydžio.

Apstulbusi sugrįžo į svetainę.

- Kaip?..

Ponia Kaulter nusišypsojo.

- Damos randa būdų.

- Aš negaliu. Norėčiau... - ji giliai įkvėpė ir prispaudė batelius prie krūtinės. - Norėčiau, jei galėčiau, bet negaliu. Jei mane pričiups, būsiu atleista. Mus perspėjo.

Ir labai griežtai. Jei personalo darbuotojas bus pagautas bandantis prasmukti į puotą, darbo sutartis bus nutraukta.

Tačiau ponja Kaulter neišsigando:

- Būsi neatpažįstama. Niekas nesupras, kad tai tu - niekas nesitikės tavęs ten sutikti. Iš patirties sakau, kad žmonės mato tik tai, ką nori ir ko tikisi. Kambarinių jie nepastebi. Ateik čia penktą. Pakviečiau visažistę. Ji pavers tave princese. O rytoj galėsi ateiti pas mane per priešpiečius ir viską papasakoti. - Ji nusijuokė. - Prisipažinsiu, nesu visiška altruistė. Esu per sena ir keliai skauda - negaliu nueiti į puotą, todėl pamatysiu ją tavo akimis.

Tabitą degino karštos ašaros. Niekas nieko panašaus jai nebuvo padaręs.

- Nebijok, mieloji. Šį vakarą tu būsi princesė ir eisi į puotą, daugiau jokių ginčų. Netark nė žodžio.

Džianas Basinas išėjo iš apartamentų, kuriuose apsigyvendavo atvažiavęs į Vieną, ir nužingsniavo rožių gyvatvore apsodintu taku į savo viešbutį. Viešbutyje buvo pasilikęs vienus

apartamentus, bet mėgino suteikti sau bent privatumo iliuziją. Privatumo, kurio jo didžiulė energinga šeima dažniausiai nepaisė.

Iš dalies dėl šeimos jis dabar ėjo taku apsilkęs juoda odinį fraką ir rengė šį maskaradą. Seserys jau nuo dvidešimt penktojo gimtadienio nuolat užsimindavo, kad jam reikia naujos žmonos. Džianas nenoromis ėmė suprasti, kad jos teisios.

Kai senas bičiulis Alesijus Palvetis privertė atsilyginti už dar mokyklos laikais padarytą paslaugą ir surengti kaukių puotą pasinaudojant ypatinga švenčių organizatorių komanda, Džianas nusprendė, kad tas pokylis gali būti jam naudingas. Jis ne tik gražins draugui skolą, bet ir leis seserims patikėti, kad visai rimtai dairosi žmonos. Visi bus patenkinti.

Džianas vargiai tikėjosi, kad ta ideali moteris šiandien atsiras, bet tai nė kiek ne prastesnė proga tokią surasti. Jis netgi leido penkiasdešimt iš keturių šimtų pokylio svečių pakviesti savo jauniausiai seseriai Nikei – populiariausiai jų šeimos atstovei. Tos penkiasdešimt viešnių bus netekėjusios moterys, turtingos, nes sugebės susimokėti keturiasdešimt tūkstančių eurų – jo nustatytą bilieto kainą.

Jei Džianas nuspręs vėl vesti, turės reikala-

vimų. Pirmiausia, ir visų svarbiausia, būsima žmona turi būti nepriklausomai turtinga. Jis nebedarys tos pačios klaidos, kaip vesdamas pirmą kartą. Antra, ji turi būti graži pažiūrėti. Nebūtinai modelis ir net ne išskirtinė gražuolė, bet jei jis pasiryš likusį gyvenimą susieti su viena moterimi, tai mieliau jau su ta, kuri jam pasirodys patraukli.

Pro galines duris įsmukęs į viešbutį, nusipirkimą beveik prieš dvidešimtį metų, Džianas pasuko į pokylių salę.

Jo verslo interesai buvo įvairūs, bet labiausiai Džianas koncentravosi į laivybą ir nekilnojimąjį turtą visame pasaulyje. Jis išleido milijonus buvusių rūmų renovacijai, kol pavertė juos pasaulinės klasės viešbučiu – tai buvo pirmas rizikingas žingsnis į turizmo industriją už gimtosios Graikijos ribų. Kažin ar galėjo būti geresnis statuso simbolis.

Pasiruošęs atidaryti šonines duris į salę, ant kabančiųjų laiptų jis pastebėjo viešnią. Ji leidosi tvirtai suspaudusi pirštais turėklą. Kitame delne gniaužė paauksuotą kvietimą, kurį priėjimo turės parodyti visi puotos svečiai.

Jiėjo gracingai, bet lyg dvejojama, todėl Džianas įsižiūrėjo įdėmiau....